

Fehér tündérrózsa
(*Nymphaea alba*)

A tündérrózsa-félék legszebb fajai a meleg égöv vizeiben pompáznak. Hazánkban a fehér tündérrózsa (*Nymphaea alba*) honos, ez az úszó levelű, aljazaton gyökerező hínárnövény, mely álló vagy igen lassú lefolyású vizeinket kedveli. A víz könnyen leperreg bőrnemű, tojásdad leveleiről. A gyöktörzs vízszintesen kúszik a vízfenéken, a róla eredő hosszú levélnyelek és virágkocsányok belsejében szellőzőjáratok biztosítják a víz alá merült szervek levegővel való ellátását. A gázcsereenyílások — eltérően a szokásostól — a levelek színén találhatóak; ez további alkalmazkodásra vall. Hófehér virágait csak nappal nyitja ki; a rovarmegporzás után gömb alakú, magvaikat úszva tovaterjesztő termések képződnek.

Melegvizű tavainkban, medencéinkben (Hévíz, budai fürdők, Eger, Miskolc-Tapolca) a piros és kék virágú tündérrózsával is találkozhatunk (*Nymphaea rubra* és *N. coerulea*). A nílusi tündérrózsával (*N. lotus* var. *thermalis*) pedig, mely a földtörténet meleg időszakából maradt fenn, Nagyvárad—Püspökfürdő melegvizű Pece-patakjában.

A tündérrózsák az ősi keleti vallásokban a megtisztulás és az újjászületés jelképei. Az ókori Egyiptomban Isis és Osiris tiszteletére a bőség szimbólumaként áldozták föl, mivel életciklusuk a Nílus áradásához igazodott. A fáraók korabeli templomaiban ma is láthatók ábrázolásaik.

Minden részükben ehetőek, valamikor napi ételként szerepeltek elődeink asztalán. Dél-Amerikában a bennszülöttek napjainkban is lisztet őrölnek az ott vízi kukoricának nevezett tavirózsák magvaiból.